

WARBY PARKER
Spring 2016

Get into gear for the new season
Starting at \$95

Shop now

Tweet

Like

37

Share

G+

0

« Poza 1 din 2 »

Cristina COMANDAȘU

23 Ianuarie 2016

Mai avem nevoie de Brahms și Beethoven?

Mai este loc de noi interpretări pentru Brahms și Beethoven?

Mi-am pus aceste întrebări înainte de a asculta două discuri apărute recent pe piață, semnate de nume importante ale artei interpretative contemporane: violonista olandeză Janine Jansen și dirijorul austriac Manfred Honeck, directorul muzical al Orchestrei Simfonice din Pittsburgh. Și am descoperit, nu neapărat cu surprindere, ci cu încântare, că Brahms și Beethoven au încă (foarte) multe de spus.

Brahms și Bartok cu Janine Jansen

Pe 8 ianuarie 2016 s-a lansat la nivel internațional cel mai nou disc al violonistei olandeze Janine Jansen, pe care, în fine, am avut ocazia să o ascultăm live și în România: mi-aduc aminte că ovațiile nu se mai sfârșeau la Sala Palatului pe 19 septembrie 2015, când ea a concertat la București alături de Orchestra Regală Concertgebouw din Amsterdam, dirijată de Andris Nelsons, în cadrul Festivalului Enescu. A cîntat atunci Concertul nr.1 pentru vioară și orchestră de Bela Bartok, același opus pe care-l găsim și pe discul apărut pe 8 ianuarie 2016, o lucrare mai rar interpretată din creația compozitorului maghiar născut la Sinnicolaul Mare (astăzi în România), considerat unul dintre marii muzicieni ai secolului XX. O partitură cu o scriitură mai curînd post-romantică, în care recunoaștem însă și accentele din stilul caracteristic lui Bartok, o partitură cu o istorie frământată: a fost scrisă cînd Bartok avea 26-27 ani și dedicată violonistei Stefi Geyer, de care compozitorul era îndrăgostit. Însă iubirea nu a fost împărțită, iar partitura a rămas neinterpretată pînă după moartea celor doi, adică pînă în anul 1958 (Bartok s-a stins din viață în anul 1945).

Interesant este că pînă acum niciun violonist nu a abordat pe un disc Concertul nr.1 de Bartok alături de celebrul (și unicul) concert pentru vioară și orchestră de Johannes Brahms, deși această "împerechere" este evident foarte reușită. Pe discul semnat de Janine Jansen avem două înregistrări preluate din concerte live, cu un numitor comun: același dirijor, o altă vedetă a muzicii clasice contemporane, Antonio Pappano. Un dirijor specializat (și) în muzica de operă, ceea ce transpare din discursul pe care-l propune, construcția arcurilor melodice, din modul cum urmărește instrumentul solist.

Concertul op.77 de Johannes Brahms, înregistrat de Janine Jansen alături de Orchestra Academiei Santa Cecilia din Roma, este un opus pe care toți violoniștii își doresc să ajungă să-l cînte cîndva, o probă a maturității artistice absolute, deci, și versiunile în care poate fi ascultat sînt foarte numeroase. În acest context, e greu să vii să propui ceva nou. De altfel, cu toată statura ei de super-vedetă, Janine Jansen a așteptat să împlinească 38 ani pentru a aborda acest concert pe disc, a așteptat să-și decanteze o viziune personală diferită de a altora. Și reușește o versiune foarte echilibrată între lirismul romantic, bravura tehnică, aplombul masculin și sensibilitatea feminină, pe care puteți, de altfel, și dvs. să o apreciați ascultînd la Radio România Muzical acest disc, duminică, 24 ianuarie, de la ora 13,05, sau oricînd, pe site-ul campaniei „Votează discul de muzică clasică al anului 2016”.

Beethoven pentru secolul XXI cu Manfred Honeck și Orchestra Simfonică din Pittsburgh

Spun de la început că acesta mi s-a părut unul dintre cele mai bune discuri pe care le-am ascultat dintre sutele la care am avut acces în ultimii ani: Simfoniile a V-a și a VII-a de Ludwig van Beethoven, de pe un disc apărut la casa americană Reference Recordings pe 13 noiembrie 2015, pe baza unor înregistrări captate în cadrul a trei concerte live care au avut loc în perioada 5-7 decembrie 2014.

Înainte de audiție, am privit discul cu o oarecare neîncredere: ce mai poate fi nou de spus despre Simfoniile a V-a și a VII-a, două dintre cele mai cunoscute lucrări nu doar ale lui Beethoven, ci din toată istoria muzicii culte (Simfonia a V-a începe cu acea celebră temă a destinului, iar partea a treia din Simfonia a VII-a, a fost, pentru cei care își mai amintesc, pe genericul *Seratelor muzicale* ale regretatului Iosif Sava)? De altfel, am constatat cu surprindere că, în ultimii 15 ani, foarte puțini dirijori au mai înregistrat aceste simfonii beethoveniene, probabil tocmai pentru că e riscant, inclusiv comercial, să mai înregistrezi aceste simfonii care au cunoscut atîtea și atîtea interpretări celebre, cu dirijori precum Karajan sau Bernstein.

În timpul audiției, am trecut de la un entuziasm sufocant aproape (cum am reușit să facă asta?) la lacrimi pe care nu am reușit să mi le stăpînesc în partea a doua a Simfoniei a VII-a, și apoi din nou, la un entuziasm contagios care mi-a făcut toată ziua mai frumoasă. Pînă la urmă, acesta este efectul muzicii bune asupra oamenilor: îi emoționează, îi transportă în altă lume, le face viața mai frumoasă...

Dar ce am auzit efectiv? O captare tehnică pe care nu pot decît să o asemăn cu filmele 3D, o senzație de spațialitate și stratificare a sunetului global în care auzai distinct fiecare partidă instrumentală. De altfel, echipa tehnică implicată în înregistrare are peste 80 de nominalizări la premiile Grammy... Ca să nu mai amintesc că și interpreții înșiși sînt nominalizați la premiile Grammy care urmează să se decerneze pe 15 februarie 2016 pentru precedentul lor disc cu Simfonia a VII-a de Bruckner.

Dincolo însă de captarea tehnică este concepția muzicienilor. Cred că era necesar să se realizeze și o viziune a secolului XXI pentru simfoniile beethoveniene nu va fi niciodată demodat să-i ascultăm pe Karajan sau Bernstein, însă Honeck aduce ceva în plus, pe care sensibilitatea oamenilor secolului XXI îl detectează imediat. În primul rînd, Honeck își edifică propria viziune pe un studiu foarte amănunțit al partiturilor originale beethoveniene, însă nu pentru a recrea o interpretare de muzeu, ci pentru a construi o interpretare autentică, vibrantă, complexitoare. Și sînt multe, multe aspecte noi pe care el le descoperă și le pune în lumină, că ai impresia că ascuți Simfoniile a V-a și a VII-a pentru prima dată. Este o lume întreagă între un inefabil piano și un impunător forte, în arcurile de crescendo pe care le realizează, care ai senzația că îți taie, pur și simplu, suflarea. Honeck înglobează în viziunea lui experiența altor mari dirijori pe care a cunoscut-o nemijlocit: a fost violonist în Orchestra Filarmonicii din Viena și a realizat simfoniile beethoveniene cu Karajan, Kleiber, Harmoncourt, Muti, Abbado, Bernstein. Și duce această moștenire mai departe, către secolul XXI, alături de o formidabilă orchestră pe care tot el a transformat-o într-una dintre cele mai bune orchestre americane, mai mult, una dintre cele mai bune din lume.

Nu doar eu spun că acest disc este un document antologic. Și alți cronicari internaționali au sesizat că acest disc este o referință în interpretarea simfoniilor beethoveniene în secolul nostru.

Așa că rămîne doar să vă bucurați de audiția efectivă - luni, 25 ianuarie de la ora 19.00 sau duminică, 31 ianuarie, de la ora 13.05 la Radio România Muzical, oricînd, din 26 ianuarie, pe site-ul campaniei *Votează discul de muzică clasică al anului 2016*. Desigur, însă experiența auditivă plenară o puteți avea ascultînd discul original pe un aparat de calitate, discul se poate comanda pe www.amazon.com.

Like 37

Popey

The f
anc

© Toate drepturile rezervate Adevărul Holding 2011

Știri

[Adevărul](#)
[Adevărul.es](#)
[Adevărul.it](#)
[Adevărul Moldova](#)
[Click!](#)
[Foreign Policy](#)

Femei

[Click! pentru Femei](#)
[Click! Sănătate](#)
[OK! Magazine](#)
[Click! Poftă Bună](#)

Servicii

[AdevărulShop](#)

Știință și cultură

[Historia](#)
[Dilema veche](#)
[Știință și tehnică](#)

Aplicații mobile

[Adevărul iPhone](#)

Soluție implementată de Tremend

